

asielzoeker voor het leven

landschap van mijn jeugd,
weldra een verdronken land:
ontvang mij als een moederschoot,
mijn broer, de oudste, de liefste
ging hier aan een notelaar dood

ontvang mij in de vorm van poeder,
niet meer dan snuifsel in de gaten
van uw neus: nies, maar, blaas mij
niet weg – bij uw plomp zo plomp-
verloren en brandend met uw
polderkaarsen wil ik slapen, onder
gezangen van lijster en karekiet,
hoog hangt de schaduw van een
biddende buizerd, een wouw,
wauw, wauw

landschap van mijn dromen, hoe kan
een grond van bomen zo wortel schieten
in een man: mijn land, die liefde komt
nooit van één kant – op de dijken
van Durme en Schelde vond deze puber
ooit rust, deze banneling uit zijn vaderhuis

in een winternacht, bij giertij, heeft hij
onder een fietszeil en samen met een
herdershond door uw Bunt gelopen:
soms op de tast en wegglijdend in slijk,
meestal vast te been in de glans van water
en was het een uil, een houtduif die
zijn naam riepen als naar een verloren
zoon, zij verscholen in populieren,
in een mispelaar – mocht deze ziel
bestaan, dan zocht zij asiel in uw
bodem: vermeng ze als mest, met de
damp van moerassgas, midden de netels

netelig klinkt zijn smeken en niet
nederig: wie hier wil eindigen moet
hoogmoedig zijn, geen eerbetoon
overweldigt zoals deelachtig worden
aan schoonheid die ruist en stroomt -
land van mijn vader en moeder,
van een naar zijn dood snakkende broer:
ga voor me open als hoer en moer,
een wiegende schoot vóór die verdwijnt
onder water zoals dorpen het doen
die overbodig zijn, naar het schijnt

Staf De Wilde